

Eigesom i 1857 fremhæves det som en Kjendsgjerning, at Forbruget af de forannævnte tobldpligtige Indførselsartikler var aftagen paa Grund af den forøgede Konsum af Øl, men i selve Behandlingen af dette Spørgsmaal er der derimod den Forskjel, at medens man i 1857 kun tænkte paa at lægge en Afgift paa Øltilvirkningen ganske i sin Almindelighed, uden Hensyn til Bestaffenheden af de forskjellige Ølforter og deres heraf følgende større eller mindre Betydning for Forbruget — et Forhold som nu ganske vist heller ikke i 1857, paa Øltilvirkningens daværende Standpunkt, fordrede en særlig Behandling — lod dette sig ikke gjøre i 1864; dertil spillede denne Side af Sagen en for betydelig Rolle. Kommissionsbetænkningen indrømmer, at det væsentlig er, efterhaanden som det saakaldte bairerske Øl er blevet en almindeligere Drik, at Nydelsen af Brændevin og Vin er tagen af, saa at en Ølstat til Dækning af den deraf følgende Nedgang i Toldindtægterne vel nærmest burde ramme denne Ølfort, men paa den anden Side bør det dog heller ikke nægtes, at ogsaa de andre Ølforter indvirke paa Forbruget af de oftnævnte fremmede Varer, og desuden, hvad der er det egentlig afgjørende for Kommissionens Stilling i saa Henseende, vilde en Skat paa bairersk Øl, hvortaf der da antoges at blive tilvirket ca. 53,000 Td. her i Landet, være uden Betydning, da det formentlig kom an paa ikke alene at dække en Indtægtsformindskelse, men at skaffe Staten en forøget Indtægt. Yderligere fremhæves, at da der ikke kunde drages nogen skarp Grændse mellem bairersk Øl og andet Øl, maatte man medtage de andre bedre og stærkere Ølforter, men en Grænselinie mellem Skattepligten og Skattefriheden efter Ølets Styrke, hvortil man da maatte komme, vilde næsten være umulig at gennemføre som Bestatningsregel, navnlig af Hensyn til Kontrollen, og Resultatet — det finantzielle Udbytte — vilde desuagtet ikke blive af nogen Betydning, medmindre enten Skatten blev meget høj, og da sandsynligvis virkede hæmmende paa Produktionen, eller den skattepligtige Styrkegrad sattes saa lavt, at Principet for Bestatningen i Virkeligheden blev brudt. Under disse Hensyn kommer Kommissionen i Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Tilvirkningen skal rammes af Skatten, til samme Resultat, som er lagt til Grund for Lovudkastet af 1857, nemlig at Bestatningen maa omfatte alle Ølforter, de simple med de bedre.

Efter saaledes at have begrundet Kommissionens Stade ligeoverfor dette første og afgjørende Spørgsmaal, motiverer Betænkningen det Resultat, den dernæst er kommet til, at al Øltilvirkning, hvorledes og hvor denne end finder Sted, bør indbrages under Bestatningen. Det fremhæves, at skøndt Høsttilvirkningen maa antages at lade meget Materiale gaa tilspil-

og frembringer et daarligt Produkt, og derfor baade i økonomisk og sanitær Henseende erkendes for forkastelig, kan det af Hensyn til den Rolle, den spiller for Landbefolkningen, paa ingen Maade anbefales at forbyde Høstbrygningen, og der bliver derfor, da en Tilladelse til frit at brygge til egen Brug, men ikke til Salg, foruden at være fuldstændig umulig at kontrollere, ikke vilde fjerne de uheldige Følger af Høstbrygningen, og desuden formindste Statskassens Indtægt betydelig, kun en Udvei tilbage, nemlig at beskatte al Tilvirkning af Øl. Og hertil kom derhos, hvad der i Kommissionens Dine meget talte for en saadan konsekvent Gjennemførelse af denne Bestatning, nemlig at man derigjennem haabede lempelig og efterhaanden at modvirke Tilvirkningen i det Smaa og Høstbrygningen, hvilket økonomisk set ansaas for et betydeligt Gode.

Fra de Forudsætninger, hvorfra Kommissionen har troet nødvendigvis at maatte gaa ud, og hvis Motivering slutes med, at Kommissionen udtaler som sin Formening, at en saadan Bestatning er praktisk gennemførlig, samt at der, naar Fordringerne ikke stilles for høit, vil kunne vindes en ikke ganske ringe forøget og stigende Indtægt for Statskassen, vender Betænkningen sig til den anden og ikke mindre vigtige Side af denne Sag, Formen for en eventuel Bestatning. Der gives i denne Anledning en Fremstilling af Ølbestatningen i de forskjellige Lande men denne har formentlig, hvad der ogsaa indrømmes i Betænkningen, mistet sin væsentlige Betydning, naar man fastholder de ovenanførte af Kommissionen fremhævede Forudsætninger for dens Behandling af hele dette Spørgsmaal, da man derved nødes til at udelukke de fleste af de Former for en Bestatning af Øltilvirkningen, der benyttes i Udlandet, saa at der, naar Kommissionen afgjort udtaler sig for en Skat paa Malttilvirkningen, kan siges næsten ikke at have været noget Valg. Som Grundlag for en saadan Maltbestatning mener Kommissionen, at hverken den i England eller i Norge stedfindende Bestatningsmaade vilde være heldig, men gjenoptager den i Lovudkastet af 1858 foreslaaede Bestatning af Støbekarets Rumfang, uden Hensyn til Materialets Mængde eller Slags. Det i Betænkningen optagne Lovudkast slutter sig derfor i det Hele taget noie til det tidligere Forslag, og altsaa ogsaa til Bestemmelserne for Brænderibestattningen; her skal kun i Forbindelse med, hvad ovenfor er anført om, at man ved Skatten haabede at hæve Produktionen, leilighedsvis bemærkes, at Kommissionen med Hensyn til et Forbud mod at benytte de mindste og daarligt indrettede Malterier ved at sætte en bestemt Grændse for Støbekarets Størrelse, ikke har ment at kunne gaa fuldt saa vidt som tidligere foreslaaet i denne Retning.